

Primii ani

Anii 1928, 1929, 1930... Sfântul Josemaría trebuia să ducă la sfârșit acea voință divină, dar nu avea persoane pregătite, nici mijloace economice sau mecenai pentru a o realiza.

01.01.1928

Anii 1928, 1929, 1930... Sfântul Josemaría trebuia să ducă la sfârșit acea voință divină, dar nu avea persoane pregătite, nici mijloace economice sau mecenai pentru a o realiza.

Datoria era imensă și tânărul preot nu avea mijloace economice, nici persoane pregătite, nici mecenai. Dar nu avea nici tradiție nici aprobări bisericești. Pe cât de simplă, intuiția fundatională nu era ușor de a fi făcut înțeleasă. Desigur nu îi lipsea optimismul nici siguranța absolută că Opera este de la Dumnezeu. Dar dificultățile erau multe.

Ca dovadă că proiectul era al său, Dumnezeu s-a făcut încă o dată prezent pentru a pune solid fundamentul aceluia edificiu și persoanele care trebuiau să lucreze în el. Spre mijlocul lui Octombrie din 1931 Josemaría era pe strada, într-un tramvai, când a primit în dar o rugăciune profundă. „Am simțit acțiunea Domnului care făcea să înflorească în inima mea și pe buzele mele, cu forța imperioasă a unei necesități absolute, această gingașă invocație: Abba! Pater!

Probabil l-am invocat cu glas tare. Și am rătăcit pe străzile Madridului, poate o oră, poate două, nu pot s-o spun: timpul trecea fără să observ. Ar trebui să mă socotiți un nebun. Stăteam contemplând cu lumini care nu erau ale mele această uimitor adevăr, care a rămas aprins ca un jar în sufletul meu pentru a nu se mai stinge niciodată”.

Viața sa interioară era deja impregnată de încrederea filială, dar acum vedea cu o extraordinară profunditate misterul filiațiunii divine adoptive în Cristos Isus. „Am înțeles că filiațiunea divină trebuia să fie o caracteristică fundamentală a spiritului nostru: Abba, Pater! Și care, trăind filiațiunea divină, fiii mei vor fi plini de bucurie și de pace, apărați de un zid inexpugnabil; vor ști că sunt apostoli ai acestei bucurii, și vor ști să comunice pacea lor, chiar și în suferința proprie sau a altora. Tocmai pentru aceasta: pentru că

suntem convinși că Dumnezeu este Tatăl nostru”.

Continua să desfășoare o intensă slujire pentru infirmi și săraci, căutând în rugăciunea lor și în suferințele lor oferite lui Dumnezeu forța pentru a începe acțiunea divină. Părintele Jose María Somoano, unul din preoții care îl însoțeau în asistența la bolnavii gravi, era implicat în Opus Dei. Așa și o tânără tuberculoasă, María Ignacia García Escobar, care a murit la puțin timp, oferind viața proprie pentru Operă.

Într-un tramvai

În 1933 avea deja în jurul său un grup de studenți universitari. Îi întâlnea unde putea, îndemnându-i să-l iubească în mod pasionat pe Isus. Ieșea la plimbare cu ei și adesea îi ducea într-un local numit El Sotanillo, unde în fața unei ciocolate

calde le descoperea lor marile visuri de apostolat în lume.

Le-a oferit o oarecare carte despre viața sau pătimirea Domnului.

Oferindu-i o carte unui tânăr, a scris o dedicație:

„+Madrid, 29 – V – 33

Caută-l pe Cristos.

Găsește-l pe Cristos.

Iubește-l pe Cristos.”

Trei, trei sute, trei sute de mii...

Invita pe universitari să-l însoțească în vizitele la cei săraci și bolnavi, să le ofere micile lor servicii. A organizat cateheze în cartierele întinse pentru ca acei tineri să se poată angaja în slujirea celor nevoiași.

În final a ajuns la momentul de a începe un curs de formare pentru a

transmite studenților, în mod complet și sistematic, spiritul Operei. A dat multora dintre ei întâlnire într-un azil condus de surori pentru prima întâlnire. Nu au venit decât trei. Dar, mulțumit egal, la sfârșitul reuniunii îi conduse în capelă și a oficiat pentru ei binecuvântarea euharistică. „Să fie binecuvântați cei trei..., și prin ei văd trei sute, trei sute de mii, treizeci de milioane, trei mii de milioane... albi, negri, galbeni, de toate culorile, din toate combinațiile pe care iubirea umană o poate face. Și am greșit, pentru că Domnul a fost mult mai generos”.

Dumnezeu și Îndrăzneală

În 1930, Isidor Zorzano, un tânăr inginer, tovarăș de școală a părintelui Josemaría la Logroño, a cerut admiterea în Opus Dei. Și după el alții. Fondatorul simțea urgența, în acest punct, a unui instrument formativ, care să dea unitate și

vizibilitate apostolatului. Regnare Christum volumus!, repeta ca o aspirație: vrem ca Isus Cristos să domnească. Instrumentul apostolic trebuia să fie o activitate civilă impregnată de spirit creștin. S-a născut astfel, în 1933, Academia DYA. Cu sediul într-un apartament, acolo se dădeau lecții de drept și arhitectură, de unde sigla: Derecho y Arquitectura. Dar pentru el și pentru tinerii lui, acronimul avea o semnificație mai profundă: Dios y Audacia (Dumnezeu și Îndrăzneala). Și de îndrăzneală toți aveau nevoie. Nu erau bani și Academia se menținea prin minune.

De fapt, era ceva mai mult de un centru academic: era un loc de formare creștină pentru universitari, care puteau fi dirijați spiritual și de un preot. O formare cu totul orientată asupra identificării personale cu Cristos. În studiul unde preotul primea, era agățată pe perete

o cruce de lemn, negru și fără corpus. Dacă cineva îl întreba despre semnificație, răspunsul era: „Stă așteptând crucifixul care îi lipsește: și acel crucifix trebuie să fii tu”.

Prima reședință pentru studenți

Pentru următorul an academic, 1934-35, sfântul Josemaría vrea să fac un alt pas înainte: să mute academia într-un edificiu mai mare care să acorde și locuință pentru unii studenți. Dar situația economică era disperată. A pus pe toți să se roage și se abandoneze bunătății lui Dumnezeu.

Și la începutul anului academic era efectiv în funcțiune Academia-Rezidență din strada Ferraz. Fără minuni, cu atâta suferință, cu atâta rugăciune și cu atâta încredere. Deo omnis gloria! Astfel se ruga: lui Dumnezeu toată gloria.

În decembrie 1934 îi ajunse numele la rectorul Patronatului Real a Sfintei

Isabel, care găzduia un convent fondat de sfântul Alonso de Orozco, ale căror călugărițe augustinienne era deja capelan.

În acei ani a început să redacteze documente fundamentale: instrucțiuni și scrisori lungi care trebuiau să schițeze spiritul și modurile apostolice proprii lui Opus Dei pentru generațiile succesive. Un exemplu:

„Opera lui Dumnezeu vine să împlinească Voința lui Dumnezeu. De aceea, fiți profund convinși că Cerul s-a implicat ca să se realizeze. Când Dumnezeu Domnul nostru proiectează vreo operă în favoarea oamenilor, se gândește în primul rând la persoanele pe care trebuie să le folosească ca instrumente... și le dă lor harurile oportune. Această convingere supranaturală a divinității implicate se va termina cu a vă da un entuziasm și o iubire atât

de intensă pentru Operă încât să vă facă să vă simțiți foarte fericiți de a vă sacrifica, pentru ca să se realizeze”.

Prima carte

În 1934 era publicată un mic volum de gânduri pentru meditații intitulată Considerații spirituale, care după mai mulți ani, cu diferite adăugiri, va deveni Camino. Erau fraze pentru a stimula viața creștină a tinerilor, studenți și profesioniști, îndrumați spre o viață cu adevărat contemplativă.

În iulie 1935 a cerut admiterea în Operă Alvaro del Portillo, un strălucit student inginer, care va deveni în cele din urmă colaboratorul cel mai strâns al lui Josemaría Escrivá și care, după moartea fondatorului, va fi ales ca ghid al lui Opus Dei.

Dar viața civilă în Spania era mereu mai mult compromisă și persecuția

religioasă din partea grupurilor
extremiste devenea mereu mai
evidentă și violentă, cu incendierea
de biserici și mănăstiri și linșajul
preoților și călugărilor.

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
primii-ani-2/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/primii-ani-2/) (06.08.2025)